

5. Den fångne yngling dog i bojan På
Fallenborg, Och Wispermbn, i dunkla kajan, Hon
dog af sorg: När swanen landar På blommigt
skär, De trognas andar Än mötas här.

6. Då solens första strålar glimma På
flippans rand, Och tysta fliswerfiskar simma
Wid stenig strand; En hwar, som fiskar, Än hö-
ra kan, Att när hon hwissar, Så suckar han.

Den Sjunde:

Leonard och Mathilda:

D! älskade Leonard! Mathilda, Mathilda, war mil-
der och öm. Wi äro fränhwarandra älskilda. Tre
år ha' förflutit som en dröm.

2. **D!** älskade Leonard, hwar är du? Jag ropar,
men får intet svar, Jag tror att du mig har förstju-
tit, Men hwarför det wet intet jag.

3. Jag flyktar till höjdernes dalar, Jag flyr och
föraktas af en wän. Med flipporna mot mig skall swa-
ar, Och böljorna hwiska deras namn.

4. Olycklig! hwad har jag mot dig brutit, Som
straffas så hårt utaf dig! Det skall du med sorg så
betala, Och oro skall jemt följa dig.

5. **D!** Leonard du satt wid min sida. Du lof-
wade kärlek och tro. Mitt hjerta står ej längre ut
att frida, Ty sorger och oro der bo.

6. Min sader är all' redan döder, Min moder
jag knorpt minnas will. Om inte min Leonard på jor-
den fins, ingen jag kan wända mig till.

GS 1438

Sju utmärkt wackra och alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

Oscarsbalen i Slammerköping:

Så har jag då äntligen ic.

Den Andra:

Bewäringswisa för år 1852.

Rom raska Nordens Söner, ic.

Den Tredje:

Uti Stockholm der will jag wara, ic.

Den Fjerde:

Amerika-Wisan.

En wisa jag börjar och den ic.

Den Femte:

Ingen binner fram, ic.

Den Sjette:

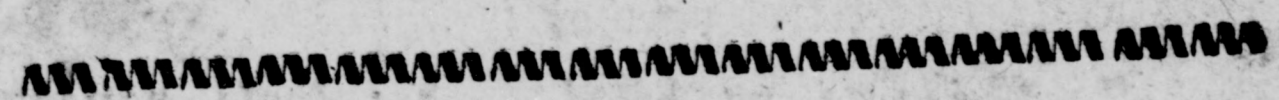
Wisperdalen.

Det hwissar i den stilla dalen; ic.

Den Sjunde:

Leonard och Mathilda:

D! älskade Leonard! Mathilda, ic.

Westerwik.

Tryckt hos G. D. Etblad & Comp., 1852.

Den Förfsta.

Bscaröbalen i Slammerköping.

(Af P. Th.)

Så har jag då ändiligen kommit på balen! Kors se, hwilken grannlåt som stimrar i salen, Och se hwilka blickar mig möta med bån — För det jag är bonde jag knuffas i wrån.

2. Här står jag, go' Herrar och Damer tillika, Och ställ på min ära er litet bekika; Ty just astronom är jag stapader till. Och följa bestämmelsen gerna jag vill.

3. Som facklande stator i blommiga häggår, Så sitta här damer omfring dessa väggar Och wisa behagen med leende min, Fast skönheten redan har farit för hin.

4. Och herrarna stå liksom uppsladda läppar I rundel på golfwet med . . . hängande läppar. De blida förskulet en hwar på sin stätt. Hwad det är beleswat och lifligt och gladt!

5. Nu lär det bli roligt, Musiken den ljuder; Man hugar och niger och slampar och bjuder, Och handskar tas på och schawletter utaf, Och sen bär det å uti sjungande traf.

6. De Löjtnanter tora, som relade tupper, Och fröknarne hoppa . . . det guppar och guppar, Så swendroppar hagla från panna till hals; Det war mig en rasande tokrolig wals!

7. Nej titta nu bara! — der lunka patroner med fruar utstyrda som ätta falkoner. Fast icke så röda om näbben förstås; Ty blekhet är mera på moden gudnäs.

8. Här swänga Bofhållaren fring med mamseller. Så söta och blöta som små karameller, Det der är helt annat än på bal en dist Och lusta på frydd-peppar, ståltran och siff.

9. Men sanken besitta jag nån sin sett maken! Der dansar en fröken, till medjan helt naken: Ad, hwad hon är sedlig och blygsam ändå, Som icke drar hela beklädnaden å'.

10. Men tyft nu min sängmö! Bergmästarn har ordet, Så krolbent som harlequin står han wid bordet Och krostar ur hiernan storståliga ord: "En stål mina wänner för stungen i Nord!"

11. Det talet gick lustigt omfring lif en surra. Hör damerna nysa och herrarna hurra, Och dansen går återigen lika bra. Bewars hwilket leben, bef hoppfallera!

12. Den tröjan, den tröjan . . . D, hade jag bara En frackstump, en tout och glacehandskar rara! Jag och skulle dansa; dy det har jag sett: Här bryr man sig löga om blödnig och wett.

13. God natt mina herrar! "fortsätten kurtisen Och läggen ej wid er den gisna sottisen" — I stratat så ofta åt böndernas spring, Nu stratta wi en gång, det gör ingenting.

Den Andra.

Bewåringsswisa för år 1852.

Kom rasla Nordens Söner, Som här nu samlas må, Ja, först till att proberas Och se'n till Malmen gå Att lära oss exisera Och skyldra med gäwår, Ja, hwarje raster yngling Wi frigarfanan swår.

2. Ibland oss war wäl många, Som blef till kronowraf, Ja, dessa war så rädda, De förstodo ej sin sak; Ja, kroppen på dem darrar, de stälde i hwar lem, Dersöre så fidd de Gå kasserade hem.

3. Ja, somliga war halta Och somliga war blind', Och somliga hoptruppna Och bleka uppå lind,

De striga utaf dem Har wärre fel ändå, Dess fötter
war förlägna, De fick dem ej att gå.

4. Wi, som blef avroberade, Wi stolen satta
mod; För Konungen och landet Wi wägar lif och blod,
Gewären modigt swända Med klingen i vår hand,
Swart sedan wi anlända, Wi segren vinna skall.

5. Kanste de knappt bar hunnit Exerat of till
slut, Då Kungen genast ordrar Of mot fienden gå
ut, Då trumman börjar ljuda, Det blåses upp alarm,
Dertill wi då bör ljuda Om wi bär Swenska namn.

6. För saram wi ej fruktar Ty allting går ga-
lant, Vårt unga tappra hjeltemod Må blifwa snart
bekant; Blott man wid sidan fölides Utaf en trogen
vän, Då kan man gerna gå Och släp med sjelfwa
hjeswulen.

7. I Sverige finns förräder På kulor och på
krut, Först laddar wi mustötter Se'n lär wi Ryssen
hul, Ja, om det wore Preusser, Fransoser lika så, Ja,
hwem som blir vår fiende, Den skall wi hurtigt slå.

8. Från broder och från wänner Wi tager dert
farväl, Långt roligare är det Att följa vårt befäl;
Farväl med hwarje slida, Som hwilat i vår famn,
Din skal nu wi dricka Och hurra för ditt namn.

9. Nu slutar wi att sjunga, Från hwarann wi
tar farväl Och hurra för befälet, Som exerat of
så wäl; Ja, hurra för vår Konung Och för hwar
Swensker man, Annu så har wi sällheten Och friden
i vårt land.

Den Tredje.

Uti Stockholm der will jag wara, För der är män-
ga roliga nöjen till; Blott man ej pengas sparar, Si
då får man hwad man will. Uti Stockholm der will
jag wara, För der är många roliga nöjen till; Blott
man ej pengas sparar, Si då får man hwad man
will. I snusbon får man snus, På trogen får man
rus, Hos bagarn får man bröd, På trästet får man

spöd; Blott man ej pengas sparar, Si då får man
hwad man will.

2. :: Och jag gjorde en färd utåt landet, Mar-
cherade genom Kungsholms tull :: :: Glad förbi jag
mins ej namnet, Men jag war dock intet full. Först
Dwens gjuteri, Se'n Stens sliperi, Sen Pipersta
murn, Sen grefiska Sabburn ::.

3. :: Uti staden der bor de förnåma, Både
borgarne och judarne. :: :: Förutom Det allena Är
sjelfwa judarne, För upp i sjelfwa stan Finnes flickor
utaf f-n, Uppå hwar annan knut Står striswet
kaffehus ::.

Den Fjerde:

Amerika-Wisan.

En wisa jag börjar och den will jag sjunga
För små och för stora, för qwinna och man Och
ett farväl eder alla förkunna, Ty jag skall resa
åt främmande land.

2. Slågtingar alla farväl jag er b'nder,
Eder, som jag här måste lemna qwar, Suckar
och tårar tillsammans då ljuder Eder emellan
när som jag bortfar.

3. I, mine barndomens och ungdomens
wänner Jag sista gången får råcka min hand,
Här bli wi skilda, men åter wi känner Hwar-
andra igen uti himmelens land.

4. Flickor, i, som i mitt sällskap har wa-
rit, Sjung denna sången och hwiska mitt namn,
Fast jag har ingen af eder bedragit, Har jag
dock hwilat uti eder famn.

5. Nu bli wi skilda för alltid i tiden,
Eder jag tackar för hwarje minut, Men wi skal
mötas der sällhet och friden Finnes och glädje
som aldrig tar slut.

6. Fäderneslandet jag mycket har älskat,

Förväl du älskade uppfostringsfödd, Blicken på
dig sista gången mig fångslar, När jag dig lem-
nar och stiger om bord.

7. Tanken på Sverige mig aningar sän-
der, Der jag framlesvat mång roliga da'r, Men
jag dig lemnar och ansigtet vänder Ut mot ett
stormigt och swallande haf.

8. Men det är ett utaf allt som mig gläder,
Så att min oro är allsintet stor: Att mina sn-
skon också med mig träder, Åfwen min älskade
fader och mor.

9. Nu vill jag sluta, men ett jag er beder
J, som är ännu på hemorten qwar, Sucka till
Herran och bed att han leder Eder och öf hwart-
hån wi se'n far!

Den Femte.

Ingen hinser fram till den ewiga ron, Som sig ej
gilligt framtränger, Sjålen måste utstå en kamp för
den tron Hwarvå war salighet hänger. Porten kallas
trång och wägen heter smal, Hela Herrans nåd är
för ditt allwar fal, Här gäller tränga, ja tränga sig
fram, Annars är himlen förlorad.

2. Hindren är många, gör motstånd min själ,
Satan dig nåden ej unnar. Träng dig fram om allt
som kan hindra ditt wål, Öfwer gif werldens brunnar,
Lyd ej werldens röst som ropar: följ med oss, Nej,
min dyra själ, då måste du förgås. Nej, för Jesu
kärlek, jag råder och ber, Strid i Guds kraft för din
trona.

3. Herrlighetens himmel är wärd all din flit,
Wärd all din bön, all din längtan. Ingen ångrar
sig som wål hunnit dit, Kronan förtjenar din träng-
tan. Derför waka upp med bön, till Jesu kom, Laga
dig till rodd till Herrans flora dom, Bröllopskläder

fördras för hwar och en själ Som i haden in skall
komma.

4. Aldrig blir du insläppt i himmelens land,
Tro mig, o själ! hwad jag säger, Aldrig kastas onkar
på sällhetens strand, Om tu sann tro icke äger. Tron
skall rädda dig, så sannt du räddas skall, Derför
lära, hör och res ifrån ditt fall, Vättra dig och tro
Jesu lufsweliga ord, Jesus sjelf blir då wägen.

5. Hela wida werlden jag råder och ber, Räm-
pa för sällhetens trona; Herran allt för gerna den
statten dig ger, Stråma beresier i trona. Himlasa-
drens hand är utsträckt för din själ, Frälsarn klappar
på, Han ömmar för ditt wål, Nådens Helga Ande
will föra din sömn; Salig är du om du waktar.

Den Sjette.

Wisperdalen.

Det hwissar i den stilla dalen; Hvem
hwissar der? Det är ett slag af nåtergalen,
Det bäcken är. Nej, bäcken stannar, Enst fö-
geln är. Det är wäl annat, Som hwissar der.

2. En jungfru satt med krans i håren
Wid Wisperbäck, Som engeln mild, som ros
om wären, så frisk och tåck. Hon hwissar tro-
gen: "Min natt war lång. Så hemst är skogen;
Kom hem en gång."

3. Det suckar i den stilla dalen; Hvem
suckar der? Det är wäl duswans suck i alen,
Det floden är. Nej, duswan lilla Ej suckar så,
Och Nejn är stilla — Hvem suckar då?

4. En yngling inom fångselmuren J mör-
ker satt. Han suckade, och kring naturen Ejöd
sucken matt. "Jag kommer, Clara! men när, wet
Gud; Låt ledjan swara, Hon är min brud."